

אָמַד (י) וְהָאֵר (יב) כְּבִית אֶתֶר, אָפְלוּ תַפְתַּח פְּתִיחַ יוֹשֵׁב (י) (יב) בְּצֶדֶה יָרוּחָא אוֹתָהּ, אִם אֵין לָהּ רִיחַ וְכוּל לְקָרוֹת, דְּכִינּוֹן שְׂחִיא בְּרִשּׁוֹת אֶתֶר קָרִינוֹן בַּח שְׁפִיר וְהִיחַ מִתְנַיֵּד קְדוּשׁ לְהִרְא"ש, * אָבֵל לְחַשְׁבִּי"א (ד) * דְּרָקָא בְּשִׁאֲנוֹ (יב) רוּחָא * (י) אוֹתָהּ. (יב) וְאִם יֵשׁ לָהּ רִיחַ (י) * לֹא מִתְנֵי תַפְסָקָה (י) * וְלֹא שְׂחִי רִשּׁוֹת, יוֹיֵשׁ אוֹמְרִים, דְּכִי חִיבֵי דְתַפְסָקָה מוֹעֲלֵת לַעֲוָה עֲצֻמָּה חִיבֵי בְּמִי מוֹעֲלֵת לְרִיחַ רַע (י) (יב) שְׁלֹחַ: ג. הַעֲרָ קִטְנָה שְׁנַפְרָצָה בְּמִלּוּאָה לְגִדּוּלָה וְהַגִּדּוּלָה עוֹדֶפֶת עֲלֶיהָ מִן הַעֲדָרִים, קִטְנָה לֹא תִשְׁיָבָא כְּבִית בְּסִנִּי עֲצֻמָּה, כִּינּוֹן שְׁנַפְרָצָה בְּמִלּוּאָה לְגִדּוּלָה, אָבֵל הַגִּדּוּלָה כִּינּוֹן שְׂחִתְלִית עוֹדֶפֶס עַל שֶׁל קִטְנָה מַצֵּד זָח וּמַצֵּד זָח, תִּשְׁיָבָא כְּבִית בְּסִנִּי עֲצֻמָּה, תִּלְפֵּד אִם צוֹאָה בְּגִדּוּלָה, אִסּוּר לְקָרוֹת בְּקִטְנָה עַד * שְׁחִיחִיק (י) בְּשַׁעוֹר, וְאִם צוֹאָה בְּקִטְנָה, מִסּוּר לְקָרוֹת בְּגִדּוּלָה בְּלֹא תַרְחֻקָה (יב) * אִם אֵין מַגִּיעַ לוֹ (י) רִיחַ רַע: ד. 'צוֹאָת פֶּלֶב וְחִזּוֹר, * אִם גִּתָּן בְּהֵם עוֹרֹת, מִרְחִיקִים מֵהֶם כְּמוֹ מַצּוֹת אֲדָם, וְאִם לֹא, דִּינָם

[illegible]

מַשְׁנֵה בְּרִירָה

התענוג השלישון מים וכו'. ובספר מור וקציעה כתב, דאם תענוג השלישון מים בעור השלישית צבור מתפצל בקול רם וכן וכן השלישית צבור יורד אין להשיקו, ועקר טעמו הוא, כיון דאסור מי רגלים אינו אלא רדנן, מפני כבוד הצבור רואי להעמיד על דין חלקו. ובמקום קשה להחיות בזה על התאחרונים שלא הזכירו סבא זו, משמע ולא סבקינן להו, אם לא שהמי רגלים הוא מאניה לולה המסתפק לאנסו, שבדואר יש להם צלות, לזלות, לשלי בלשון. ומכל מקום אם הוא חזק לארבע אמותיו של השליש צבור, לפי מה שאין אנו נזהרין היום לצאת בשלישית צבור, אפשר דיש לספק לצבור במי רגלים שלא להזדעק להשלישית צבור להשיקו. ואם הנה המי רגלים בחוף ארבע אמותיו של השליש צבור, ועד שיתקבצו המים להשיל ביון שהה כדי לגמר כל התפילה, לא צריך לתור לבטל זה, ענין לשל בסימן עז בכאר בזה: **בן אכל להרשע"א וכו'.** בבית יוסף מביא דפוקר הלכה המפסיקין ביה"ט, כן כתב העלת תמיד, ומדברי השולחן ערוך משמע שמצד יותר להרשע"א, בן כתב הפרי מגדים בשם הגהות זכר, בן כתב אלה ראה, ובתיב אדם משמע שהוא ספקא דתיבא: **אין כו'.** **דוקא בשאנינו רואה.** והזהיר מזה בכל אגור, כיון דנפקא לן רב מרוא ורוא לא תמידי מנגד ערוה דקמא לן והזהיר מזה, ופיר מגדים ז"ל (ז"ל): **אוחת.** ענין במשנה בירוח שכתבנו דאם מעצין עיניו או בלילה, ענין בזה לבלי שאלא, בן כתב המגן אברהם, וטעמו דכיון שהוא בלשות כפי שצונו ואינו רואה להקרא אין כאן משום מתוך קדוש ולא משום ולא יראה כפי ערות דבר. ובפרי מגדים הקשה על דיעו, לפי מה שכתבנו לעיל בסוף סימן זה מסקנת האחרונים לנעין אסור ערוה, ואפילו בעונם עיניו אית בה גם משום ולא יראה כן וגו', הוא אסור ואפילו בעונם כעגנו לשל להחמיר בזה, ולא שרי אלא בשאנינו יכול לראות שהוא מתחת גובהו או עקמו, אמנם לפי מה שמצד הפרי מגדים בסימן עה, ואפילו בערוה גופא אם הוא בלשות אחרת מתר לבלי שאלא בעונם עיניו, אין כאן שום קשאי, על כן יש להקל בשעת הדחק, בלא הכי ולא חרבה תופסין כחא"ש תרי ספק ספקא, וכן כתב הרד"ק תחית. והנה כשהוא מתפצל תורו עובר לפני חלון פתוחו, וראה לי דהנה לבלי שאלא יש להקל בשעונם עיניו, דיש לצרף לזה עוד דעת הב"י לעיל בסימן עז דסבקינן לה בנפואה עוברת וי בארבע אמות אוף לצדיו, וכל שצונו כשהוא בלשות אחר, ובלא עצמית עין כוון להחמיר וכן המנהג: **לא מהני תפסקה.** רוצה לומר, מה שהזכירו בתחלה שיתקנה על מקום גבוה עשרה טפחים. והנה לשי' בורא גימא, דסבקינן לה דאין אנו צריכין שיהיה

בן דוד ארבע על ארבע, אם בן למה מקרי זה בשם הקטנה, והלא אם זה הוא רשות בפני עצמו, וצריך עיון קצת: * ולא שגור רשות. עין במשנה בירוש' ספיר קטן יז מה שכתבתי דקנינן ארבע אמות כ"י הוא דעת הלבוש והגר"א וזהו אדם, והלש מקליו הוא הפרשה והאגלה רבה והדרך התיים והשלשון שלמה. והפיר מקדמים במשפחות וזה ה' נשאר בצדק עיון. וכן במקשה וזהו גודף, [ולש] אם בן דעות כי הפוסקים, וכמו שכתבנו לעיל בהקדמה אות ו, עין שם: * ג * וזהו פירוש משנור. עין במשנה בירוש' מה שכתבתי בשם הבית יוסף, ויפלה על השלש מקדמים הגדול הבית יוסף איך שפירט לא כל קל כד, ולא נכח אשר לפי דברי רש"י שגורבין צב ע"א ודבר המתחיל אשר לזרע, שפירש דכל הקטנה הנחשת למקום הפחת של הגדולה, עין שם, ממילא יזהו הדין אם לא קנינן צואה דאם הצואה בגדולה ואין רחוק ארבע אמות מן הפחת, ממילא אסור בכל הקטנה, דכוחו מתקנא ונתתהו שם הקטנה, עין שם, וכן כתב הרמב"ם לענין ביהמ"ד והתוספות שם ע"ב ודבר המתחיל ממל"א, איך בכתבתיו דצו לרחות פורש רש"י, מקל מקום הלא לבשוף הכרחו ופירש רש"י עקר, אם בן כל שטן שלשית מעדית לדין זה, ולא ידבר כלל את ששיתם, לא כזה ולא בירוש' דרש' יוסף ארבע אמות שפירש כלום, וצריך עיון. אותו כד מצאנו בספר רבשר טוב שהקטנה גם בן קטנה זו: * אם את מגיע לו ריה רע. עין במשנה מקדמים שפירש דברי המתחבר דהכנה שאין מגיע ריה ע"ב כלל בהגדולה, דאם היה מגיע היה אסור אפילו אם לא הגיע הריח ע"ל, לפי מה שפסק הלבוש למעלה דגם בן קטן וקא ארבע אמות מקום שקהל הריח: * ד * אם נתן ביהם עזרות. עין במשנה דאפילו אם נטל אחד כד העזרות שם, והתבאר ונטל הריח ע"ב גם בן קטן וקא ארבע אמות מקום שקהל הריח: כענין זה דאפילו אם נטל אחד כד העזרות שם, ועין כמה שכתבנו בספרו מענין זה:

(י') פירי מגדיים: (טז) פירי מקדיים: (טז) מגן אברהם: (י') אלהי רבה: (י') דוד התיים: (י') אלהי רבה ודוד התיים: (כ) עין באור הלכה ד'ש להחמיר אפלו בערב: (כא) בית יוסף: (כב) כי הלאה רבה מדמה ללילה ששכר בסעודת קטן יד, ושם הדרך התיים מתייר בשעת הדחק, ואפשר דשם מושם דמפרשין לה דעת הרא"ש, וצריך עיון: תרגום: 1. שעת מי שופכן. 2. מרפסת.